

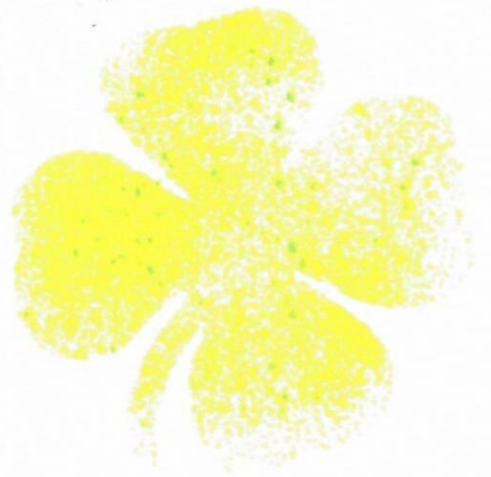
JAKO ROBINSONI

Erik R., Niki D. & M., Teresa N., Hanika R., Wendy R.,
Maha's D., Naby J., Filip G., Lulu's D., Tobias R.,
Kakka P., Eva D., Franda R., Niki M., Naby M., Adai R.

A small, simple line drawing of a boat with a single mast and sail, positioned in the center of the names list.

kteří se vracíme i ta největší
kouřky.
které jsou podpoře-
domov, do
kterých

Bolzano Bernard

Jsem neobyčejná kniha.
Mým domovem je úžasná knižnice.
Rada se sklábím tím, že jsem plná krásných příběhů.
Nerada prozrazuji, že jsem jiná než ostatní.
Často se mi zda, že jsem jako Robinson.
Ješí mě radost lidí, klení mě dostanou.
Dápi mě samota.
Přeji si být štěstím a radostí lidí.

Terka N., 9. třída

Slovo úvodem

Jak vznikala tato kniha?

Složitě.

Nejdříve nás okouzlil název projektu Vdechni život knize. Byli jsme nadšeni a těšili se, jak budeme tvořit, spolupracovat, debatovat nad úžasnými nápady, možná se i trochu hádat a přesvědčovat ostatní o své pravdě.

Na začátku to tak vypadalo.

Shodli jsme se na názvu knihy Jako v pohádce a celou jsme ji chtěli věnovat naší vesnici. Vymýšleli jsme příběhy o skřítcích a bludičkách, kteří žijí v okolních lesích, připravovali rozhovor s obyvateli, chtěli vytvořit reportáž o místní oboře a měli spoustu dalších nápadů. Ale

Netvor Koronavirus nám postavil do cesty překážku. Ne jen nějaký kamínek, který lehce odkopneš, ale pořádný balvan, který často odsunout prostě nelze.

Mohli jsme si sice tvořit každý sám doma, ale to už tak nějak nebylo ono. Chyběla spolupráce s ostatními, chyběla osobní setkání.

A pak se nám dostala do rukou kniha Petra Síse Robinson. A bylo to tady! Vždyť my jsme jako ti robinsoni. Zůstali jsme zavřeni doma bez přátel a bez kamarádů a se světem tam venku nás spojoval jen monitor počítače.

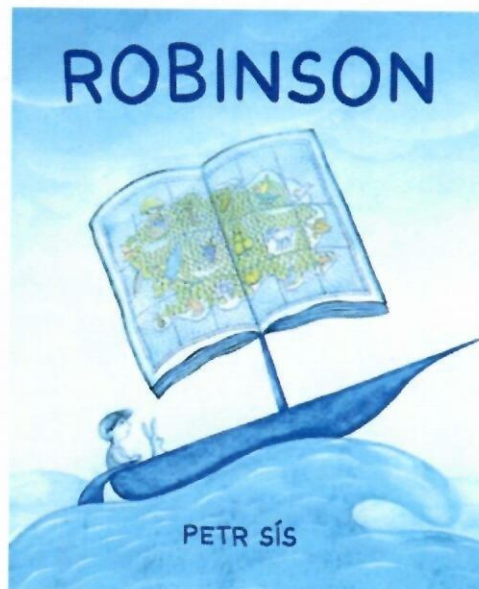
A tak jsme název změnili a vznikl sborník textů, které jsme tvořili nejen my (a většinou ne my), kteří jsme se do projektu zapojili na počátku, ale i ostatní „robinsoni“ naší školy.

A kniha se nadechla ...

RECENZE KNIHY:

Mně osobně se kniha Robinson moc líbila. Petr Sís je báječný český autor a to ukázal i v této knize. Kniha se krásně čte, čtení není vůbec náročné. Textu tam je navíc málo a psáno je velkými písmeny. Knihu by dokázal přečíst i prvňák, začínající čtenář.

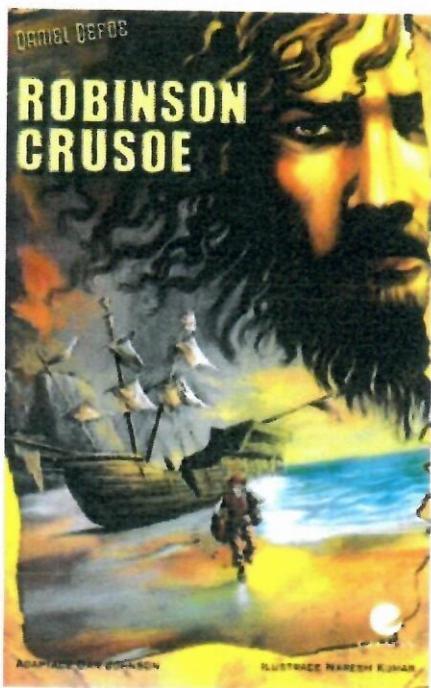

Nejkrásnější na knize jsou podle mého názoru obrázky, které si Petr Sís nakreslil sám. Na ně bych se dokázala dívat celý den.

Celý příběh je hlavně o dobrodružství, fantasi a přátelství.

Knihu můžu všem jenom doporučit.

Hanka K., 7. tř.

Daniel Defoe, Robinson Crusoe

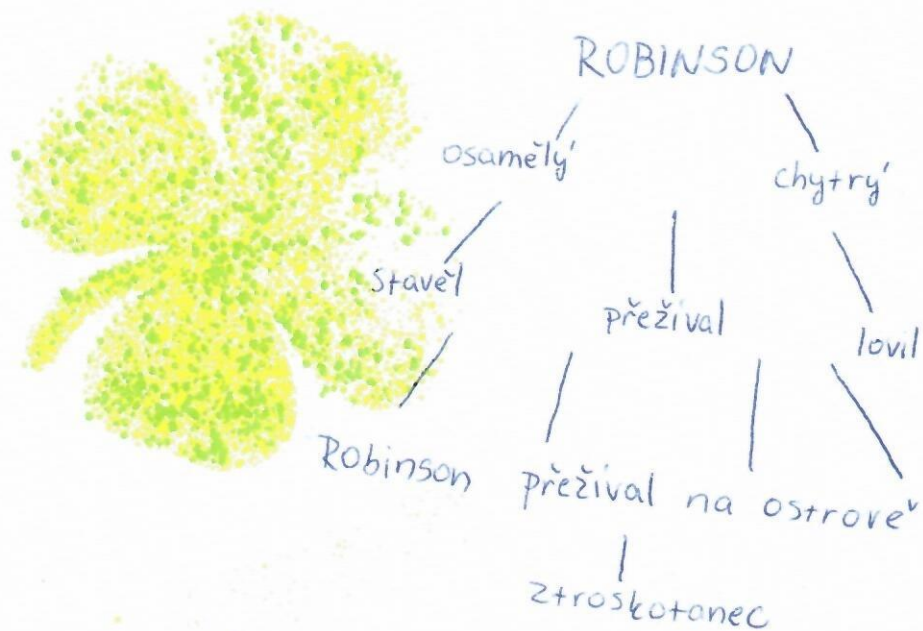
Bylo, nebylo... za sedmero ostrovů a sedmero pustinami jedna krajina, kde bydlel jeden muž jménem Robinson. Proč zrovna Robinson? Protože jeho život je jedno velké překvapení? A proč překvapení? Protože to, co se mu stalo, se jednou zapíše do učebnic dějepisu.

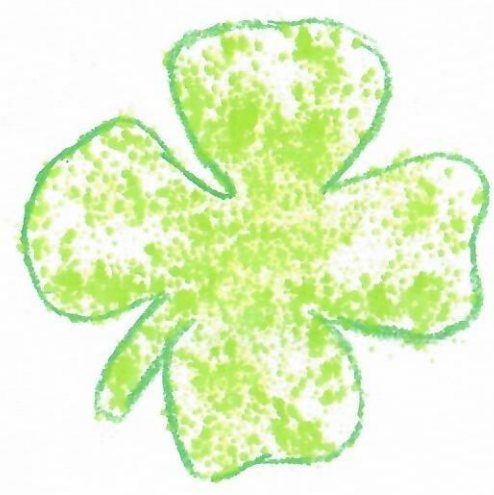
Robinson se narodil v městě York ve Spojeném Království, ale tohle není důležité, co se v jeho životě dělo. Robinson se jednoho dne potkal s kapitánem Dubbleym, který zaplatil jeho dluhy a pozval ho na svou loď. Robinson byl uchvácen vyprávěním o Guineji a stal se členem posádky lodi, která ale do svého cíle nikdy nedoplula, neboť byla přepadena piráty a Robinson byl prodán do otroctví.

Největší zkouška Robinsonova života byla však, když se loď, na které plul, srazila se skalou a ztroskotala. Robinson se ocitl na opuštěném ostrově někde v Karibském moři. Robinson byl na ostrově sám, jeho pokusy najít nějaké známky lidské civilizace byly neúspěšné a nezbyvalo mu nic jiného, než se naučit žít v divočině úplně sám. Robinson byl však člověkem odvážným a dokázal si udělat příbytek v jeskyni a naučil se plně adaptovat do života pustého ostrova. Jeho lovecké síly byly ohromné a dokázal se o sebe postarat až do zbytku svého života, který prožil na svém ostrově.

Šedesát let od zkázy lodi k ostrovu připlula loď britského námořnictva, aby ostrov prozkoumala. Posádka byla překvapena z nálezů vraku lodi na skále u ostrova. Zjistili, že to je stará loď, která se před 60 lety vydala na cestu, a už ji nikdo nikdy neviděl. Posádka se vylodila na ostrově a po třídenním průzkumu ostrova našla jeskyni a v ní starého Robinsona s deníkem zápisků, co se mu stalo. Robinson se vrátil do Anglie a jeho příběh se stal legendární.

Filip G., 9. tř.

PŘÍBĚHY „ROBINZONŮ“

Internetový Robinson

Nudil jsem se. Zapnul jsem svůj mobil a začal si projíždět YouTube. Ovšem nic zajímavého jsem tam nenašel. Nakonec jsem se rozhodl pustit si jen písničku, zavřel jsem oči a po nějaké době jsem usnul.

Otevřel jsem oči. Kde to jsem? To místo jsem neznal. Rozhlížel jsem se zmateně kolem sebe. Stál jsem v místnosti s několika dveřmi. Jedny měly na sobě ikonu YouTube, druhé Facebook, třetí Instagram a ty úplně poslední Google. Chvíli jsem na ně jen koukal a pak jsem přišel k prvním dveřím. Opatrně jsem je otevřel a vešel jsem dovnitř.

Ozářilo mě jasné světlo. „Proboha, který blázen tu má zapnutý světlý mód?!“ zakřičel jsem a hned na to vystřídalo šílené bílé světlo příjemná tmavošedá barva. Zamrkal jsem a rozhodl jsem se tu porozhlédnout. Udělal jsem dva kroky a před obličejem mi najednou vyskočilo video. Přečetl jsem si název. „Chodící široký Putin ale je pořád v obraze??“ zmateně jsem na to koukal a najednou se video zapnulo. Po místnosti se rozezněla hlasitá hudba a já sebou cuknul a couvnul jsem. Najednou jsem musel vyděšeně uskočit před obrovskou širokou nohou. Byl jsem vyděšený k smrti. Rozběhl se zpět k otevřeným dveřím a vyběhl jsem ven.

No dobrá. Čas pro druhé dveře. Otevřel jsem dveře s ikonkou Facebook. Vešel jsem a zmateně jsem se začal rozhlížet. Nikde nic a nikdo. Pak mi málem praskly bubínky ... po zvuku hlasitého cinknutí následovaného miliony dalších. Začal jsem couvat a opatrně jsem s rukama na uších vycouval ven. Rychle jsem dveře zabouchnul a bylo zase ticho.

Už dost nervózně jsem přistoupil ke třetím dveřím. Instagram mě nikdy moc nezajímal. Nikdy jsem tam nenašel nic, co by mě zaujalo, ale měl jsem ho, protože ho měli všichni ostatní. Polkl jsem a vyrazil jsem.

Jen jsem byl uvnitř, už jsem měl před obličejem milion fotek. Domácí mazlíčci, auta, obrázky, fotky krajin, jídlo, holky, ... všechno to se mi navalilo před obličej, až mě z toho začala bolet hlava. Smutně jsem si povzdechl, otočil jsem se a vyšel jsem zase ven.

Zbývaly poslední dveře. Google. Tam si budu moct vyhledat asi, co chci, že? Svitla ve mně trocha naděje.

Jak jsem doufal. Uvnitř místnosti byl vidět obrovský vyhledávač a na stole uprostřed byl stůl s klávesnicí a myší. Rozběhl jsem se k němu a začal jsem vyhledávat. „ Jak se dostat ze zlého snu...“

Kalka P., 9. tř.

Robbi

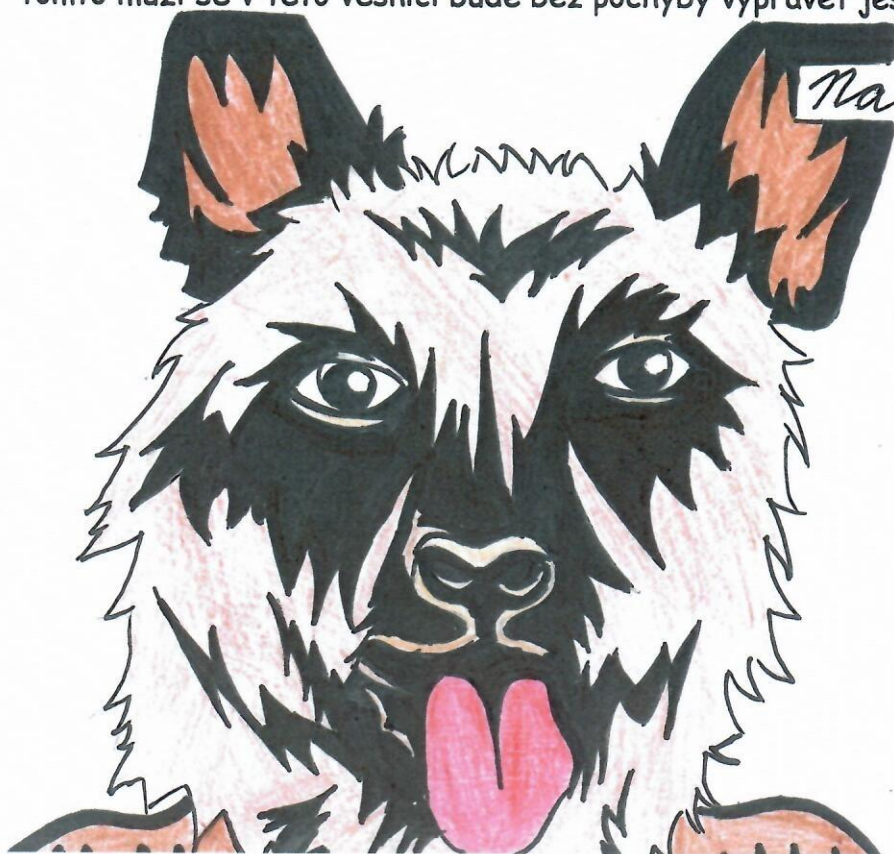
Tam na kopci u vesnice stála malá dřevěná chata. Vedle ní pár záhonů a taky malá ohrada, kde se pásly kozy. V chatě nebyla žádná elektřina ani internetové připojení. Bez těchto věcí už by dnes naprostá většina lidí nedokázala fungovat, ale postarší muž, který zde bydlel, byl vzácnou výjimkou.

Přestože muže nikdo neviděl už bezmála čtyřicet let, všichni ho tu znali. Byl jakousi místní legendou. Od doby, co mu před deseti lety zemřela jeho milovaná žena, do vesnice ani nepáchnul. Taky že neměl důvod - vše, co k životu potřeboval, si dokázal zajistit sám. V záhonech si bez problému dokázal vypěstovat brambory a nějaké bylinky a pil kozí mléko. Když mu byla zima, zatopil v krbu, který se nacházel v jeho malé chatce. A na teplotu vody na koupání také moc náročný nebyl.

Za ním také nikdo nechodil - většina vesničanů se totiž bála. Nebyl to sice typický strašidelný dům, ale dnes už si prostě většina lidí řekne, že člověk, který přežije bez elektřiny a internetu, nemůže přeci být normální.

A rodinu také neměl, s ženou děti nikdy neměli a jeho rodiče už byli dávno po smrti. Jeho jedinými společníky byl jeho pastevecký pes jménem Robbie a pár koz, které se pásly v ohradě. Robbie je zkratka pro Robinson. Takto ho, ještě předtím, než zemřela, pro svou lásku k příběhu Robinsona Crusoa pojmenovala starcova žena.

Vzhledem k jeho soběstačnosti a izolaci od civilizace se starci samotnému začalo postupem času přezdívat Robinson a dnes mu už nikdo jinak neřekne. O tomto muži se v této vesnici bude bez pochyby vyprávět ještě hodně dlouho.

Naty F., 9. tř.

Robinson dnešní doby

V dnešním světě se spousta lidí musí cítit jako Robinson osamělí a ztracení na pustém ostrově.

Zvláště starší ročníky. Technologie se vyvíjejí tak šílenou rychlostí, že i čtyřicátníci nestíhají vstřebat šílené tempo technických novinek, natožpak lidé v důchodovém věku.

Nejde jen o chytré mobily a všemožné aplikace v nich – od placení přes mobilní banku, nakupování produktů přes e-shopy až po spuštění robotického vysavače na dálku nebo zapnutí radiátoru, když je doma velká zima.

Lidé se pořád za něčím honí, přestávají mezi sebou komunikovat osobně, my mladí trávíme spoustu času v pokojích na počítačích nebo mobilech a píšeme si s kamarády na Facebooku, nebo Instagramu, ale ve skutečnosti jsou mnozí z nich velmi osamělí.

A mít přátele – to je nejmíc, vždyť i Robinson jen díky Pátkovi přežil svůj nedobrovolný pobyt na pustém ostrově.

Tobiáš K., 9. tř.

O jakém člověku bys řekl, že je „robinson“?

(anketa)

Člověk, který dokáže
něco vyrobit sám,
přežít sám za sebe.

Syn, protože
je ve svém
světě.

odhodlaný

Člověk,
který je
sám a spoléhá
na sebe.

osamělý

Starší syn
protože je
samostatný
a vynalézavý

Učil matematiky,
protože rozumí vědám
a dokáže vysvětlit různým
materiálů a předmětů
a přístrojů

Manžel,
protože si dokáže
v každé situaci
poradit.

roystačí
si s
málem

Tatka od Samarača,
protože neustále objevuje
nová místa a
kultury

Rodinná přítelkyně -
je samotářská
a nemá kolem
sebe hodně
přátel.

odvážný

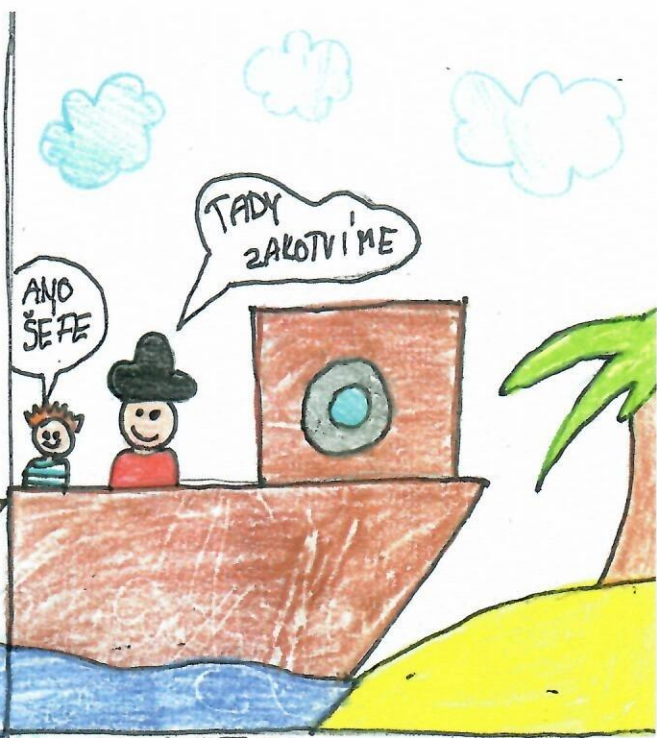
Tea, protože
ji opustil manžel,
když měla
až to ne hodou.

Spolužačka,
která je
s Michou a
miky'm
nepřítel.

hledá
bojí se
doufá

UZ JSME SKORO TAM

TADY ZAKOTVI ME

ANO SEFE

VSECHNY JE VYVED Z LODI

SEFE NEKDO T U ŽIJE

CO TADY DĚLÁTE

JE TO BLBY

TO JE ZLÝ NEBO NE?

ODVAŽI ME VĚZNĚ EHM TEDA NIC

BEŽTE PRYČ Z MEHO MÍSTA

NE!

A KDYŽ PROHRAJĚŠ TAK TOHLE BUDE NÁS OSTROV

TAK SI MÍSTO VYBOJUS KDYŽ VYHRAJŠ DAŤE MI JEDNOHO VĚZNĚ

PLATÍ

PLATÍ

BOJOVALI A BOJOVALI

ALE NAKONEC ROBINSON
ZVÍTĚZIL

ACH PORAZIL
JSI MĚ

TAKŽE BĚŽTE
PRYČ

ALE
JAK
SE BUDEŠ
JMENOVAT?

ZACHRANĚNÍM
TŘEBA TEBE

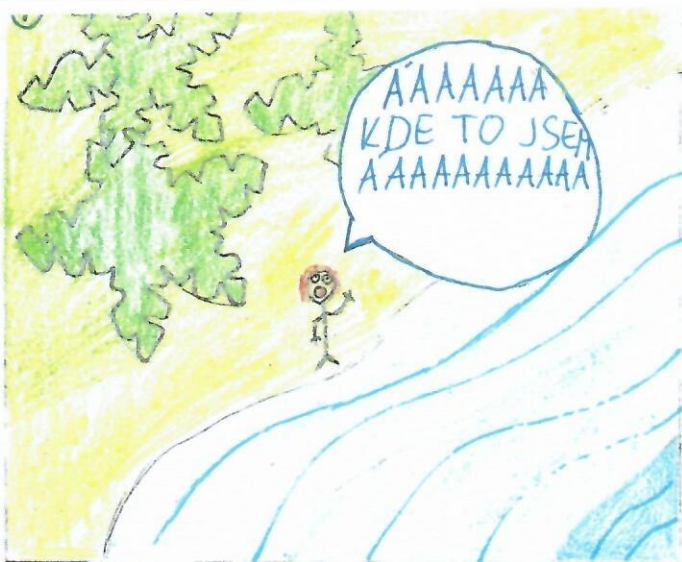

HMM
BUDU TI ŘIKAT
PA'TEK

TAK POJĎ
NAUČÍM TĚ
VŠECHNO CO
VÍM

PA'TEK BYL UČENLIVÝ A
BRZO SE NAUČIL
ANGLICKY A Z
ROBINSONA SE STAL
SUPERHRDINA!

③ O PÁR MĚSÍCŮ POZDĚJI V NOCI

④ RAŇO

⑤ KDYŽ JE DOSLEDOVAL

⑥

⑦ VEČER

⑧ RAŇO

ADELA R., 4. tř.

Jako Robinson

Jmenuji se František a jsem trosečník.

Mým ostrovem je dům se zahradou
číslo popisné 375. Přestože kolem mého
ostrova není moře, nemám skoro nikam
jinam. Někdy jsem na ostrově sám a dělám
mi společnost jenom pejsek Meda. Chtěl bych si
co nejdříve zase hrát s kamarády, jít do školy,
cestovat, sportovat. Věřím, že se nakonec můj ostrov
sase spojí s ostatními ostrovy, a já už nebudu
muset žít jako Robinson.

Franťa K.,
3. tř.

Jako Robinson

Ahoj mé jméno je Naty. Jednoho rána jsem šla vyvenčit králíka do lesa. Kolem nás pobíhalo spousta zvířat a vůbec jsem si neuvědomovala, jak jsem hluboko v lese.

Zastavila jsem se aocila a řekla:

"Kde to jsem?" Tady to vůbec neznám!

Začalo se stmívat. Nabírala jsem si klacky a protože nosím sebou KPZ, rozdělala jsem si oheň. Potom jsem postavila přístřešek,

nanosila listí jako postel a přitulila se ke králíčkovi.

V tu noc jsem si připadala jako Robinson!

Naty M., 3. tř.

Před rokem

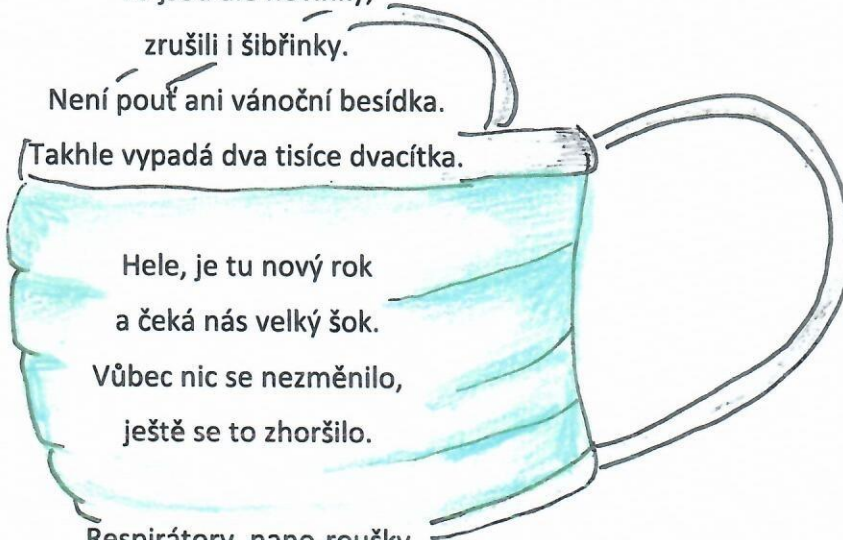
Před rokem se děti smály,
na hřišti si spolu hrály.
Ale teď si nehrají,
málem z domu nesmějí.

Ve škole se dusily,
nosit roušky musely.
Teď už zase sedí doma,
zavřela se i ta škola.

Před rokem se akce děly
v sobotu i po neděli.
Teď už se nic nekoná,
za vše může korona.

To jsou ale novinky,
zrušili i šibřinky.
Není pouť ani vánoční besídka.

Takhle vypadá dva tisíce dvacítka.

Hele, je tu nový rok
a čeká nás velký šok.
Vůbec nic se nezměnilo,
ještě se to zhoršilo.

Respirátory, nano-roušky
a online maturitní zkoušky.
Až tohle skončí a bude klid,
bude se nám lépe žít.

Nikola D., 7. tř.

hoj přátelé.

Budu vám vyprávět o aktuálním tématu dneška.

Covid.

Denně toto slovo slyšíte všude.

Exceluje ve všech médiích.

Figuruje jako velká hrozba pro celou planetu.

Gaučing je už jediný sport, který nám zůstal.

Home office je to, co dnes hýbe světem.

Chci to už změnit!

Trituje mně, že své kamarády potkávám maximálně na internetu.

Ien sedím doma a nudím se!

Kroužky nefungují, nemůžu hrát fotbal, volejbal ani chodit do hasiče.

Lockdown nám zkazil Vánoce.

Máme ho „furt“!

Nikdy jsem nevěřil, že budu chtít chodit do školy.

Opravdu chci!

Prosím, pusťte nás!

Queeranténa mi nehrozí.

Rozum už mi přestává fungovat.

Stráší mě přijímačky a připadá mi, že nic neumím.

To je život!

Už ať máme normální svět!

Vraťme se zpátky do normálu.

Wifi jede na plno.

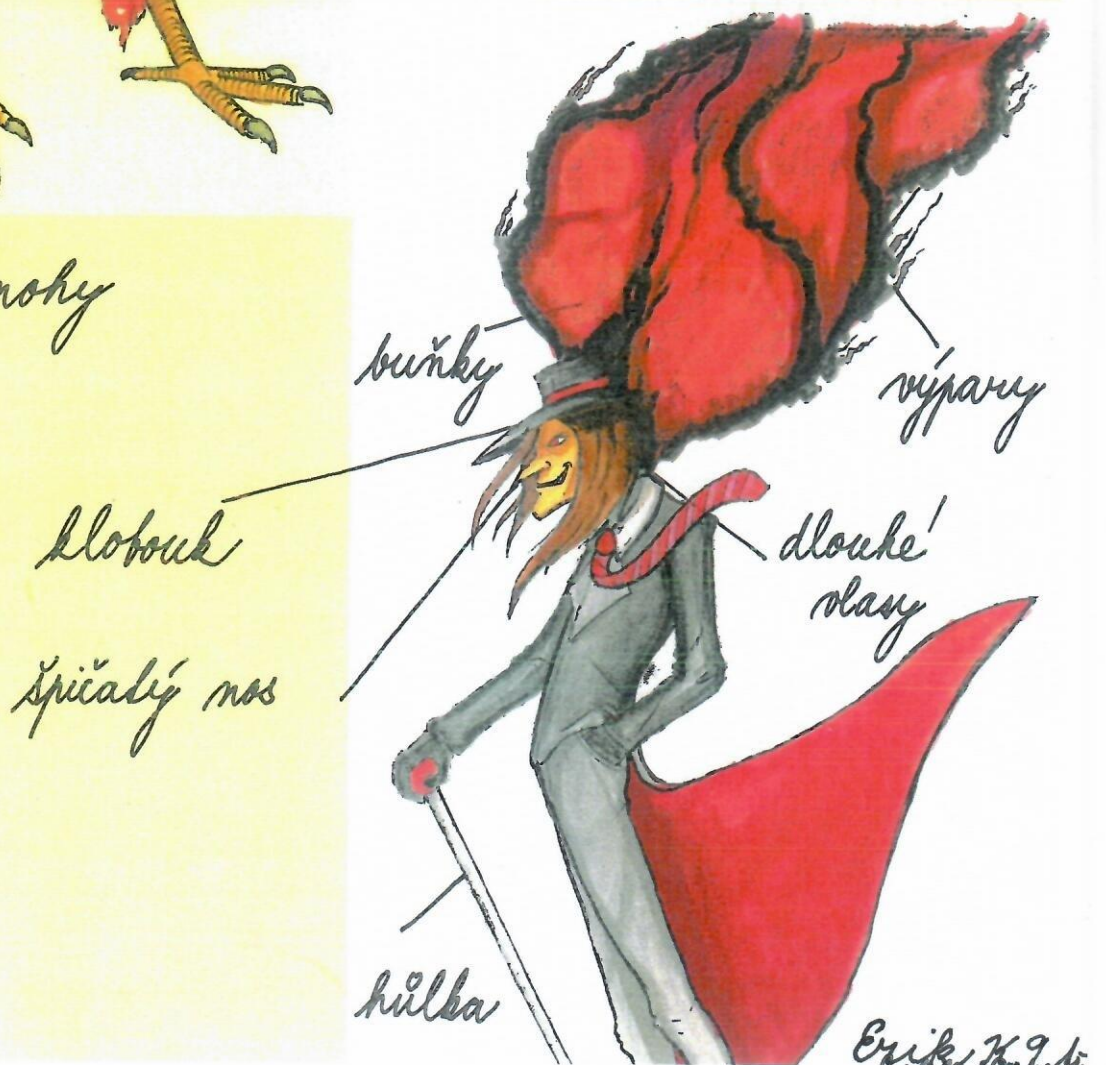
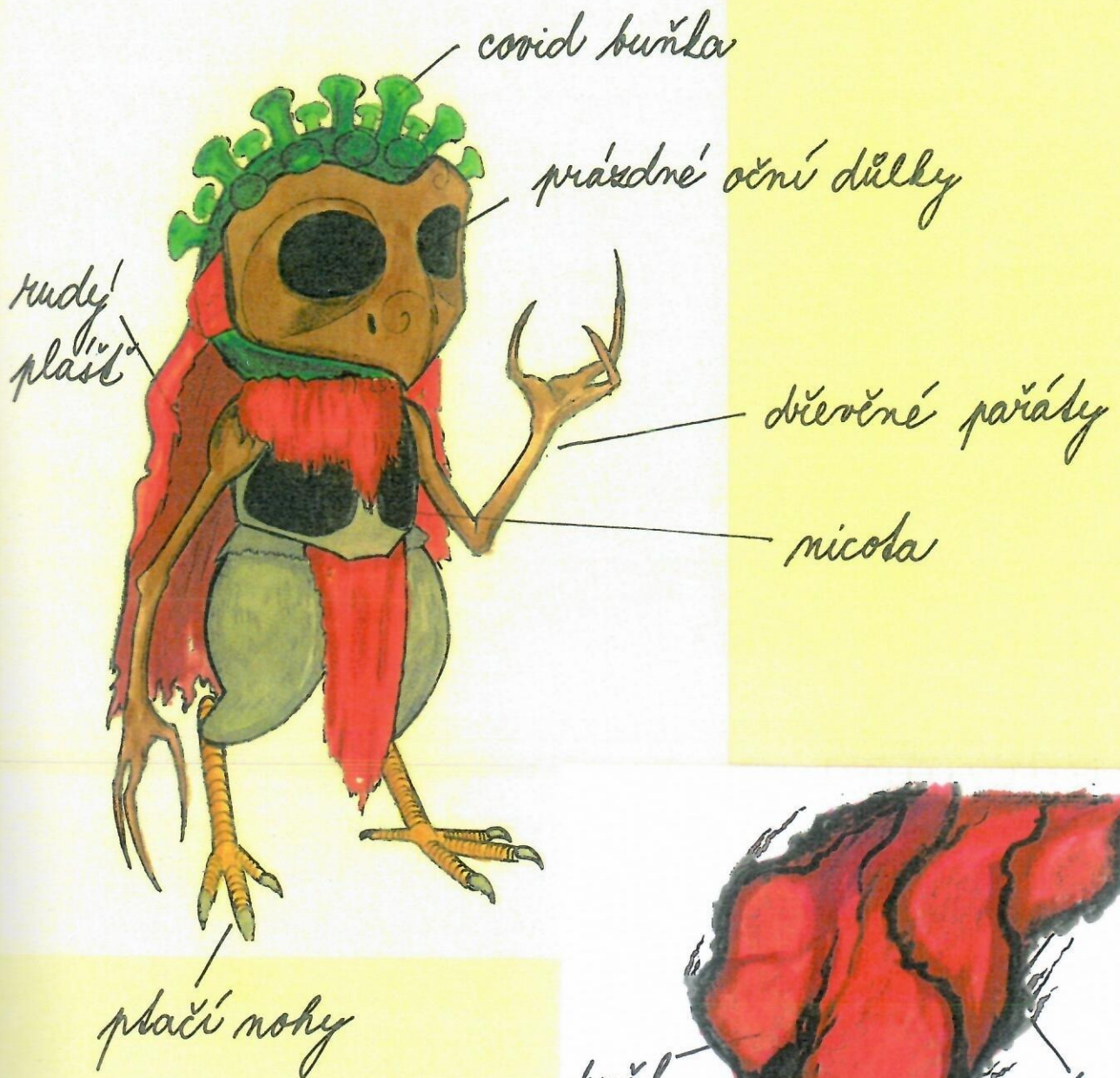
X-men nás možná zachrání.

YouTube adresu znám.

Zavolám mu!

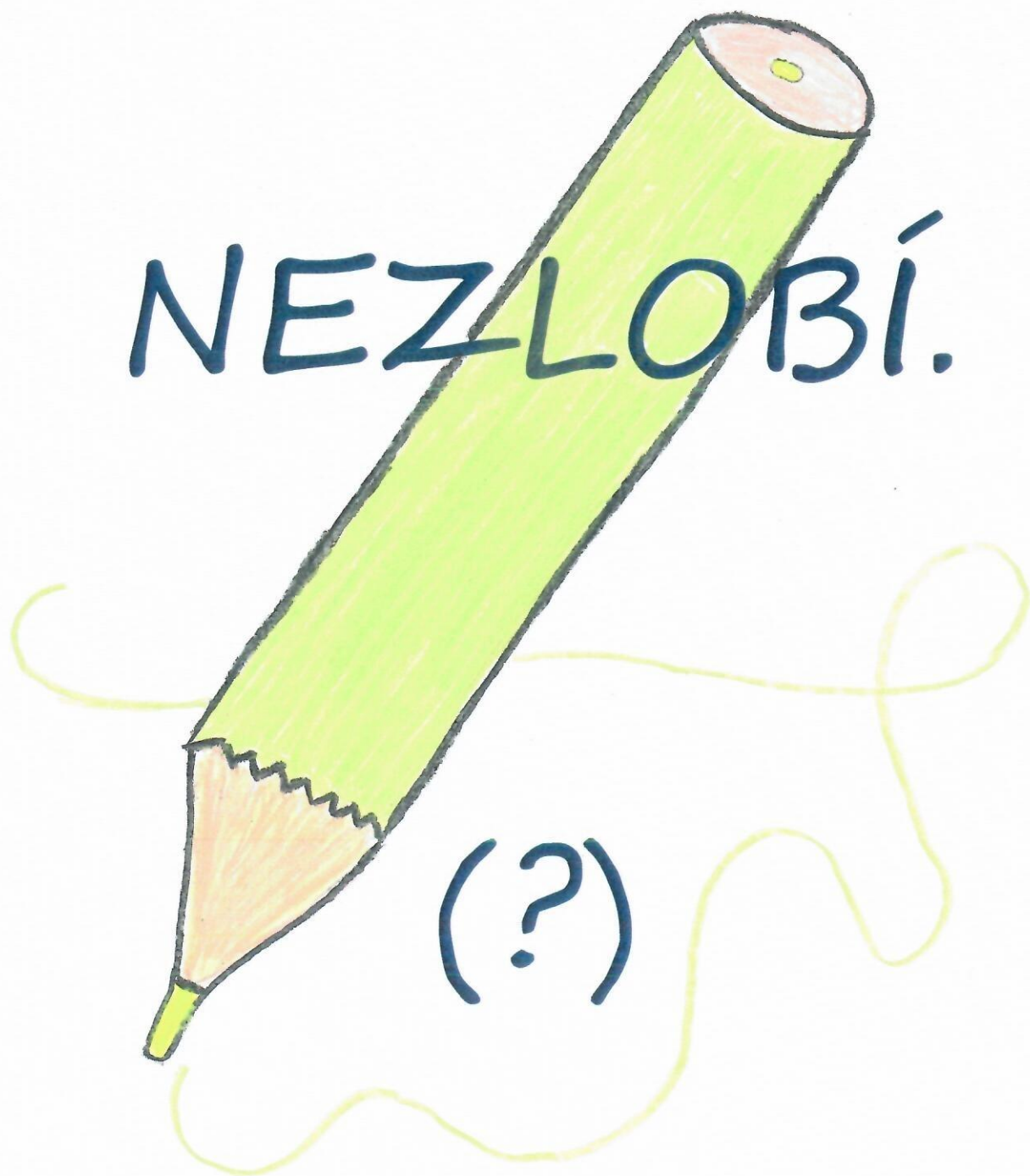
Matyáš D., 9. tř.

Obluda CORONA

Kdo si čte, kreslí,
maluje a píše,

NEZLOBÍ.

Životabáseň

Jsem člověk.

Mým domovem je svět.
Rád se chlubilím tím, že jsem

disciplinovaný

Nerad prozrazuji, že

Často se mi zdá, že mám pravdu

Řeši mě, když se můžu posunout
z místa.

Trápi mě, když strátím čas

stýlínostmi

Přijí si dotáhnout mě představy
do konce

Lukáš D., 9. tř.

Jsem šleňáčko.

Mým domovem je rodinný domek mých lidí.

Rád se chlubilím tím, že jsem roztomilí.

Nerad prozrazuji, že někdy se nechám
unést a napáchaím nějakou nepřelichu.

Často se mi zdá, že mi lidé se o mě starají
až moc dobře.

Řeši mě, když dělám radost lidem.

Trápi mě, když jsou mi lidé smutní.

Přijí si, aby se každý pyšek na světě měl
tak krásně, jako já.

Natý F., 9. tř.

ŽVEJK ŠAKŠÁK

Se používá k vyrábění švýkaček.
Žije na planetě předolů
Je velký 20 cm a váží 8 kg

Bafáček

Umi zvednout
oči do výšky
5 metrů
vysoko.

Umi létat.

Má 1 metr.

Naty M., 3. tř.

DRAKOROŽEC

Je
vysoký
5m.

Drakorožec
slouží k
zapalování
ohně.

Žije u
sopky
na
Pustém
ostrově.

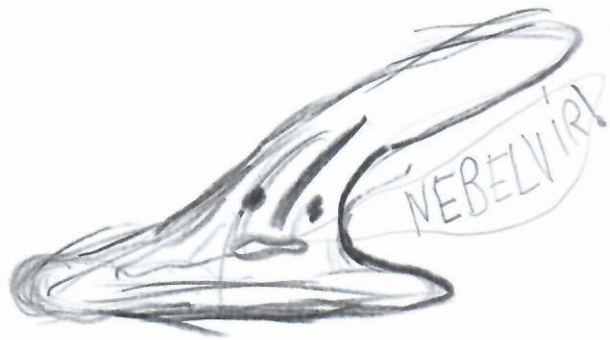
Drakorožec
chrlí
ohně,
jen
když je potřeba.
Amálka M., 3. tř.

ODHÁNĚČ

Zastřílí si moučku, vyhraje si louku.
Dorůstá 30 cm.

Harry Potter

Vypráví o mladém kouzelníkovi
Herrym, který v 11 letech přijede
do školy čar a kouzel v Bradavicích.

Učí se zde kouzlit, létat na
různé lektvary a pan profesor

Snape je učí obranu proti černé magii.

A hlavně tady pozná nové kamarády

Rona a Hermionu.

spolu spoustu dobrodružství a potká jí

i psa.

Barča M., 3. tř.

NÁZEV: Detektiv Klubko

Záhada fialového flašinetu

AUTOR: Ursel Tchefflerová

Jednou, když byl detektiv Klubko

v práci, zazvonil . Případ!

Neznámý ukradl z

vrácnou sůtku. Detektiv Klubko začal

vyšetřovat. Na místě činu však nenalezl

šádné . Vydat se proto do .

Ušiml si v něm muže s .

Bylo to podezřelí. Muzika hrála a
muž přitom nečtil . Zavolal
 a společně prohlédli fla
šinet. Byla v něm ukradená

Radek H., 3.1

Kniha: Starzec a moře

, kterou jsem přečetla, je o starším kubánském rybáři
jménem Santiago. Přestože je Santiago ve svém oboru velmi
zkušený, už dlouho se mu nepodařilo ulovit žádnou .

Jednoho dne si Santiago řekl, že už toho má dost a na své
malé rybářské se vydal na moře s vědomím,
že tentokrát už ho rozhodně vyjde. Za nedlouho se na
starcovu chytila jedna obrovská . byla velmi
velká a silná, takže se starcem sváděla několik dní boj
o přežití. Několik dlouhých dní proseděl Santiago v jeho
 , zatímco se mu ostré havanské spiralo do zad.

Po několika másočných dnech konečně polevila a starzec
se s ní mohl vydat zpátky domů. Po cestě ho ovšem potkala
jedna velká komplikace: . Přestože se snažil jak chtěl,
že Santiagova nádherného ulovku zbyly pouhé . Jen
co starzec dorazil domů, i s kostkou nechal na pobřeží
a šel si okamžitě lehnout do své skromné .

Filipcová Natálie, 9. tř.

Roční období

Jaro je pěkné období,
na jaře se všechno narodí.
Stromy, kytky všechno kolem,
do přírody pojďme honem.

Léto, moře, zábava,
to je prostě paráda.
Ve škole jsou prázdniny
a děláme kraviny.

Na podzim je úroda,
zbarvila se příroda.
Škola zase začíná,
smířela mi svacina.

Zima, zima už je lada,
porveme si kamarády
budeme se koulovat
a potom přijdem bobovat.

Jaro léto podzim zima - všechna období jsou prima

JAK TO BYLO S JEŽIBABOU?

VERZE ČÍSLO 1:

Už několik let tu žiji. V téhle poklidné, útulné, perníkové chaloupce. Ale poslední dobou zde bylo trochu rušno. Mezi lidmi se rozšířilo, že střecha mé chaloupky je z lahodného perníku. Každý den tu mám nezvané hosty a slyším štráchání na střeše. No, a než vyběhnu z domu, už utíkají pryč.

Jednou docela pozdě večer jsem hluk na střeše uslyšela znovu. To už jsem se naštvála, vyběhla jsem ven a volala jsem: „Kdo tam je?“

„Já vám dám jenom větříček! Na pohádky jsem už stará.“

Byli to jen kluk a holka. Ze začátku jsem je opravdu chtěla přetrhout, ale pak jsem si usmyslela, že bych je mohla trochu postrašit a poučit je, jak se mají chovat. Nikdo by mi sem už nikdy nechodil.

Čapla jsem děti za ruku. Kluka zavřela do klícky a holka mi pomáhala uklízet. Potom jsem ale dostala o kluka strach, protože byl moc hubený, a tak jsem mu dávala perník, aby zase nabral. Každý den jsem mu kontrolovala prstíček, jestli už přibral. A ten uličník mi místo prstu podstrkoval klacík. Já ho krmila svým drahocenným perníkem a on takhle! Neví, kolik to dá práce upéct perník. A tak jsem se rozhodla, že mu ukážu, jak se takový perník peče.

On se chtěl k peci jenom naklonit, ale to by nic neviděl. Řekla jsem mu, ať si sedne na lopatu. Nevěděl, jak se na ni sedá, tak jsem mu to předvedla. A ten syčák tu lopatu vzal a strčil mě do pece.

Ne mě, ale je byste měli soudit, vždyť jsem to málem nepřežila. Před soudem by měli stát i jejich rodiče. Když děti přišly, byly hladové a klepaly se zimou. Že je vůbec rodiče pouštějí tak pozdě večer do lesa!

Lukáš D., 9. třída

VERZE ČÍSLO 2:

Chaloupka je můj domov. Žiji v ní už nevím jak dlouho. Starám se o ni. Chci, aby vypadala hezky, aby bylo vidět, že o ni pečuji. A zničehonic přijde nějaký malý drzý kluk a začne mi ji okusovat. No promiňte, ale řekněte, copak vám by snad nevadilo, kdyby vám někdo začal ojídat váš dům? Představte si, že máte novou fasádu nebo sotva opravenou střechu a najednou si přijde někdo úplně cizí a začne ji hryzat. Copak vy byste ho nechali jen tak odejít?

A to, že jsem si ho málem upekla na slanině je věc druhá. Víte, oni zoufalí lidé často dělají zoufalé věci. A já zoufalá jsem. Pořád jím jen cukroví, pořád. Z toho byste se taky zbláznili. Můžete sladké milovat sebevíc, ale časem se toho přejíte. Nemůžete vědět, jaké to je na dně, dokud si na něj sami nesáhnete. Z pohledu na sladké už se mi dělá zle. Tak zle, že radši nejím vůbec, hladovím. Jen jednou, jedinkrát jsem se chtěla opravdu najíst. Víím, že to pravděpodobně nejsou argumenty dost silné na mou obhajobu, ale zkuste se občas vcítit i do kůže zdánlivě záporné postavy. Ke všem se vždy dostane verze hrdiny, ale druhá strana příběhu často zůstane nepovězena.

Natálie F., 9. třída

VERZE ČÍSLO 3:

Chtěla bych vám povprávět svou verzi příběhu O perníkové chaloupce. Nevím, kde se stala chyba, jestli mě schválně lidi chtěli očernit a udělat ze mě nestvůru, nebo Božena Němcová viděla všechny děti jako milé a hodné osůbky, ale opravdu to bylo jinak!

Žila jsem si sama a v klidu ve své perníkové chaloupce uprostřed tmavého lesa. Nikdo mě nenavštěvoval a já jsem lidi ani nevyhledávala. Ve volných chvílích jsem pekla perník a zdobila jím svou chaloupku. Perník na střeše pěkně vyžral a zvlhnul. A protože jsem měla jen čtyři zuby, tak byl mou jedinou obživou.

Žilo se mi tady excelentně, až do té chvíle, když jsem uslyšela ten rámus na mé perníkové střeše. Podívala jsem se z okna a zeptala se: „Je tam někdo?“ A ozvalo se: „To nic, to jenom větříček.“ Po chvíli se ten hluk ozval znovu. Byla jsem hloupá a nechala jsem se uchlácholit znovu stejnou odpovědí. Hluk se objevil po třetí, ale to jsem nevydržela a vyběhla jsem před chalupu. Na střeše mi jedly perník dvě neotesané děti. Drze po mně pokřikovaly, házely po mně můj těžce vyrobený perník. Najednou Jeníček sklouznul po cukrové polevě a strhnul sebou i Mařenku. Obě dvě děti mi spadly před nohy a v tu chvíli jsem dostala nápad, dát jim lekci. Proto jsem obě děti zavřela do chlívku. Místo toho, aby mě odprosily, tak mi sprostě nadávaly a Jeníček mi okousal nosnou zeď. Když se mi chaloupka začala naklánět, tak jsem obě děti vykopla ven. S nadávkami utíkaly domů a Mařenka ještě vykřikovala: „To tě bude mrzet!“

Měla pravdu. O týden později mi babka kořenářka, která procházela kolem chaloupky, pověděla, že děti mě ve vesnici hrozně pomluvily. Prý jsem je vykrmovala a pak jsem je chtěla upéct sníst. Ale mě se na můj příběh, nikdo nezeptal. Celá vesnice mě nenáviděla a děti byly za hrdiny. Ani slavnou Boženu Němcovou nezajímala pravda.

Obhajovací listina

Jméno: Ježibaba

Dne 22.3.2020

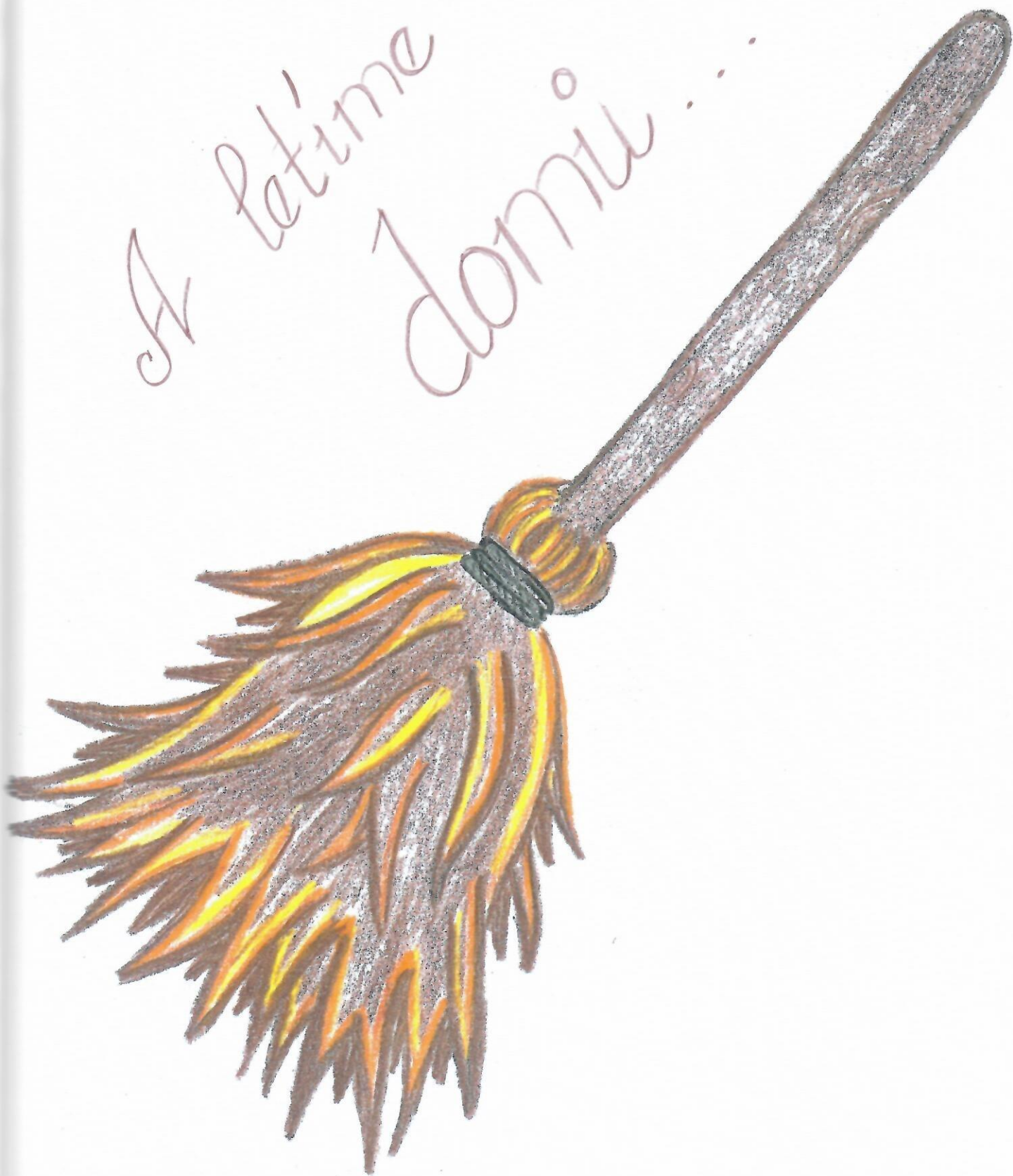
Důvod:

Ježibaba je ohrožena odsouzením k vězení za pokus vraždy dvou dětí ve věku 8 a 12 let uvařením. Tyto děti bez pozvání vstoupily na její pozemek a poškodily její majetek v ceně 260 000 Kč. Škody utrpěla hlavně střecha a okrasné sloupy z perníku, dále děti ochutnávaly části jejího domu po dobu bezmála 3 hodin. Posléze děti začaly potichu objevovat její pozemek bez povolení a páchaly další přestupky. Po tom, co si jich odsouzená všimla a děti chtěly utéct, poškodily marcipánový trávník a perníkový plot. Po dopadení Ježibabou byly děti odvedeny do perníkové chaloupky a Ježibaba se jich ptala, proč byly na jejím pozemku bez optání a zničily jí střechu domu. Jelikož byla našťvaná za zničení majetku, který na tomto místě stál 150 let, usoudila, že děti je potřeba potrestat. Dle mého úsudku byl trest uvaření dětí neoprávněný, ačkoliv poškodily její majetek, ale ježibaba by měla za tento pokus o vraždu dostat maximální sazbu 3 roky vězení místo navrhovaného doživotí a rodiče dětí by měli zaplatit alespoň částečnou úhradu škod na domě.

Obhájce Ježibaby

Filip G., 9. tř.

A petite
domi...

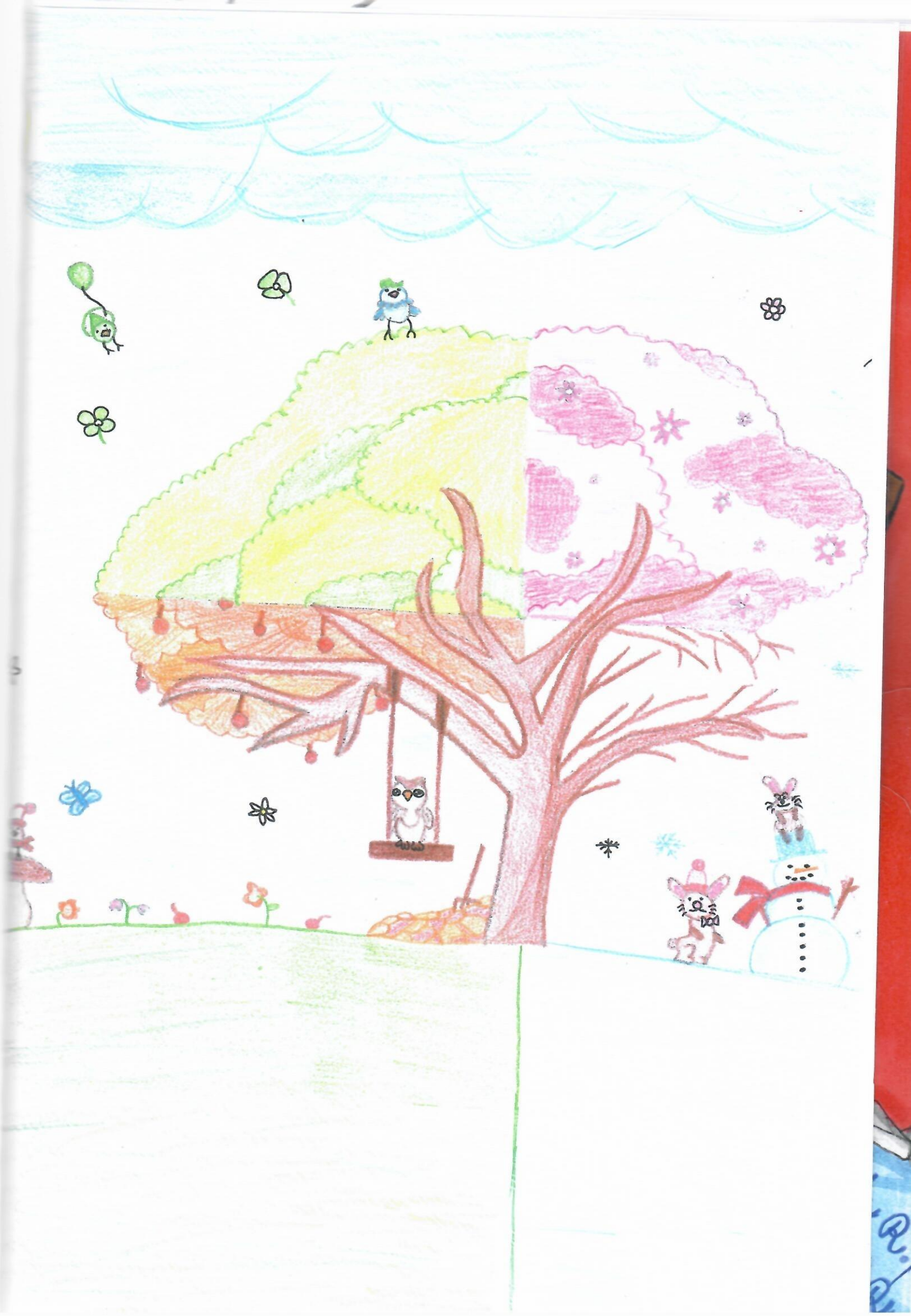
Legenda jelenců a obory Fryčovic

Kdysi dávno žila královna Klárka Fryčovická. Milovala zvířata, přírodu a lesy. Její Fryčovické království vzkvétalo, ale chybělo útočiště pro zvířata. Nechtěla zavírat zvířata do klecí, chtěla, aby měla volnost. Rozhlásila po celém království, že ten, kdo vymyslí, kam vypustit zvířata, dostane bohatou odměnu. A tak se hrnuly nápady, ale každý měl nějaký háček.

Až jednou přišel do království mládenec. Představil se: „Mé jméno je Karel a mám nápad, jak nechat zvířata volně žít“. Když si Klárka vyslechla jeho nápad, souhlasila. „Postavíme oboru,“ řekla.

O pár měsíců později byla obora hotová. Zvířata byla spokojená a s nimi i Klárka. Chtěla Karla odměnit bohatstvím, jenže odmítl a jen dodal: „Nechci bohatství, chci vás za ženu.“ Druhý den se chystala svatba. Klárka si brala Karla.

Žili si spokojeně, jednou po snídani však přiběhl myslivec a řekl: „V oboře máme nový druh jelenců!“ Celé království se jelo podívat. Jelenci běhali po stráních a zvedali své bílé ocásky. Od toho okamžiku se začalo jelencům říkat běloocasí. A ti tady žijí dodnes.

David, Vašek, Gabka, Štěpán, Eliška, Jakub, Míša
Klárka, Honza, Ondřej, Barča, Marek, Matěj,
Nela, Verča, Lukáš, Šerka, Adéla, Kristýna,
Elen, Dan, Šimon, Adek